

ШУМАДИЦКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцига.

} № 30.

ЛЮБОВЬ И ВѢРНОСТЬ.

(Съ немачкогъ.)

У дубльну срца твога
 Испитуюћ' слазимъ доле,
 Са налазкомъ бисер-зрна,
 Радостно се враћамъ горе.
 Любовь то се зрно зове,
 Ал' пре негъ га себ' задржимъ,
 Пусти да се јоштъ еданпутъ
 У дубльну т' срца спустимъ:
 И рођена сестра да з' се
 Тога зрна блиста тамо,
 Любави е вѣрность сестра,
 Са њомъ цѣну има само.
 Ненађемъ ли и то зрно
 И прво љу я бацити,
 Ко безъ цѣне недириуто
 Опетъ натрагъ повратити.

М. С. Србкѣня 1854. год.

ДНЕВНИКЪ

Проте Ненадовића посланика србскогъ 1815. год. у Бечу; кадъ е молио скупљиве владатељ на бечкомъ конгресу, да подђистеуо да се Порта умилостави справъ страдајућегъ народа у Срби.

15. Декемвра 1814. године дођемъ у Вѣну (Бечъ) по други путъ съ прошеніемъ изъ Земуна, одакле самъ 9. Дек. пошао. — 16. Дек. јавимъ се г. Недоби и предамъ писмо одъ народа, съ печатима послато, и обяснимъ му устмено, какво е сада страданіе у Срби и прочая. 17. Дек. рано у 8 сати одемъ Недоби, и кажемъ да самъ са собомъ донео пуномоііе и печате войводске — и да могу начинити прошенія и предавати гдѣ годъ требало буде, у име целогъ народа србскогъ у Срби и онога кои е о пропасти (1813. год.) у Несарию пребегао. По томъ одемъ съ Недобомъ графу Коподистрија у канцеларию и по обичномъ поклоненію кажемъ му: да е народъ србскій сада у крайной погибели, и да турцы сѣку, вѣшаю, на колѣ набіаю, робе и хараю и проче тако чине, да е народъ принуђенъ быо и по други путъ обаче последњи, послати ме съ пуномоііемъ и печатима, да могу просити милости найпре у императора російскогъ као у покровителя, а по

сле у своју христіјански царева и саюзника, зато у его сјателства совѣта просимъ. Графъ Каподистрија на то совѣтув ме, и за добро налази да свима царевима прошенія поправимо и да буду готова. Кодъ рускогъ императора, да просимъ аудіенцію преко Булгакова, и nebude ли могао аудіенцію изходатайствовати, то да императору Александру у цркви, или на степенима, када изъ цркве пође, прошеніе предамъ. И рече ми да одемъ кодъ нѣговогъ секретара Стурзеа, да онъ прегледа е-ли добра иштандія. Ко е самъ я одма учиніо и отишао Стурзи, кои е провидіо и казао: добро е добро! но јоште придодайте и то да бы цареви у толико милостиви были, да народъ србски са султаномъ помире, и да султанъ са Србима као съ подайницима и платежницима своимъ поступа, а не као са жертвама. Тако одма и учинимъ, и начинимо на сву четворицу еднака прошенія т. е. Аустрискомъ Прайскомъ Рускомъ и Англискомъ. Донешено пакъ прошеніе одоздо, кое е у Земуну 8. Декем. 1814. год. изчинѣно, остало е, ербо ніе было сходно обстоятелствама.

19. Декем. препише г. Давидовићъ и Фрушићъ прошеніе, и однесемо по трећи путъ г. Недоби у вече, и тамо оно прошеніе и преноћи; и Недоба повадіо неке главне пунктове, те ій онъ у канцеларию предао, да ій императоръ чита пре нашегъ прошенія и рекне г. Недоба, да се то може јоште на краће начинити и што выше руски рѣчи уметне, ербо ће вели — императоръ слађе читати. — Далъ намъ савѣтуе да на Графа Неселроду начинимо прошеніе на немачкомъ езку, и да га молимо да бы онъ нама у императора аудіенцію изходатайствовао, и да бы и онъ своимъ уваженіемъ, како кодъ рускогъ цара, тако и кодъ други саюзника за народъ србскій милость свою показао и говорио и проче. (Садъ слѣдуе писмо графа Неселроде.)

20. Дек. То писмо однесемо у канцеларию и предамо Булгакову, онъ га изъ канцеларије однесе и предаде графу Неселроду у великой сали. — По томъ даде ми Булгоковъ цедулю запечаћену, кою цедулю однесемъ я Недоби, кои одма оде Булгакову на разговоръ. — Кодъ оца Ђермана ручамъ и са њимъ одемъ у секретара Даниловскогъ препоручити се, онъ ми каже: дѣло е ваше у графа Неселроде, там поидите. Данасъ писао самъ Архимандриту Мелентию, Молеру и Гаи, и јавіо да самъ срећно овде дошао послвати. —

21. Дек. Приписао е г. Фрушићъ прошеніе, и однео самъ Недоби, кое е онъ видіо и нашао да е добро. Та-

ква су иста прошенія и на друге царева была, само што су имена изменјата. Казао ми е Недоба, да одемъ до Булгакова, и да му јавимъ да су сва прошенія готова.

22. Дек. у 10 сати отишао самъ у канцеларију Булгакову, а онъ ми рече: дођите у 12 сати. Я му одемъ у 12 сати, а онъ ми каже: дали смо расписку императору о вашемъ долазку и прошенію, што онъ скажетъ вы то узнатъ будете чрезъ г. Недобу — — — Одемъ одма Недоби и кажемъ да самъ био кодъ Булгакова, и шта ми е казао. Недоба каже: добро, ако ми они што кажу, то ђу вамъ и незаконсено јавити. —

23. Дек. у вече, питао самъ Недобу, има ли какавъ одговоръ одъ Булгакова, и онъ каже да нема јоште никаквогъ.

24. Дек. рано око 9 сати одемъ Недоби, и питаемъ имали какавъ одговоръ, каже да нема — но да одемъ кодъ Булгакова да га самъ упытамъ. У 12 сати одемъ Булгакову и питаемъ има ли какавъ одговоръ, онъ ми казао; пожди те непришло одъ императора. Я му кажемъ: мы ђе мо чекати, ер' се надамо добити аудіенцію у императора, да му народнѣ прошеніе вручимо. Булгаковъ одговори: да ђе то бити сигурно, но само е време неизвѣстно. Я му кажемъ: ако знате да неможе бити да мы изађемо предъ цара, то ђемо мы нѣму ма гдѣ было прошеніе у руке предати — на то онъ одговори: Будетъ, будетъ несумнѣно — и каже намъ да прошенія буду готова на све царева. То вече одемъ опетъ Недоби, и кажемъ да е обнадеждіо да ђе бити аудіенція и казао намъ да прочимъ даемо прошенія, тако ми исто и Недоба рече: подайте што скоріе на то нашъ царъ чека, т. е. да дамо и другимъ владателјима прошенія, да они могу болѣ радити за насъ у согласію. Ту е присуствовао и Павковићъ. — Тако смо и чинили, и предамо графу Врбни прошеніе за аудіенцію кодъ императора аустрискога, тако и прочима, како стои, свакога подъ своимъ именовъ на особитимъ листовима, сирѣчь: на аустрискогъ, на прайскогъ, и на англискогъ. О којима самъ свима записао како смо ишли, и кога дана, и како смо коме предали. Давао самъ Стевану писмо (прошеніе) да однесе до г. Стурзе да и онъ провиди, но Живковићъ ніе хтео но ми е казао да му выше прагъ не прелазимъ — — и прочая.

31. Декем. — — — кадъ смо были кодъ графа Худелиста и предали му прошеніе кое ђе онъ дати графу Метернику, казао намъ графъ Худелистъ, да е се Србскій Сенатъ врло непоштено противу држави и противъ самогъ императора владао; но да они то ни найманѣ србскомъ простомъ народу неприписую, и да ђе онъ т. е. Худелистъ јоште данасъ по одлазећемъ нѣвовомъ куриру у Стамболъ у име императорово елчи аустрискомъ писати, да бы султани као нѣвовъ пріятель заповедіо турцима да одъ онаквогъ са Србиомъ поступања престану. —

1. Јануара 1815. год. Нисамъ ишао Недоби.

2. Јануара. Ишао самъ другима али Недоби нисамъ.
(продужиће се.)

ПУТНИЧКА ПИСМА.

(продужено.)

У Интерлакену провели смо четири дана врло пріятно. У оно време кадъ нисмо по нѣговимъ околима ту-

марали, а мы смо спокойно у край шеталишта седили, и оне изъ целогъ готово света скупљне госте гледали и у нѣма налазили лепе предмете за своје забаве. Енглези остаю свуда и у свачему оригинални. Они сваки за себе усамљнѣ полако шета и ђути. На лицу свакога може се примѣтити ситостъ живота и дуго време. Нѣова суморна ђудъ, одъ кое бѣже, прати ѣй и крозъ ове лепе предѣле. Они нађу и на обалама тунскогъ езера свой проклетый сплинъ, они, пеніоѣи се и на Гримзль осећаю дуго време. Редко што годъ кога Енглеза доведе у удивленіе и у одушевленіе. Енглезу е довольно да е учиніо своју дужность, и по лѣкарскомъ совѣту, задржавао се преко лета у Швайцарској, ради промене воздуха. Француза видићешъ увекъ весела, гдѣ у женскомъ друштву што годъ приповеда, или какавъ најновій романъ чита. Немци и у таквимъ местима читаю научне књиге; они ботанизираю, и по вазданъ пужу се по странама да бы какво непознато и редко растѣніе нашли. Руси у Интерлакену неостаю дуго, нѣма е тежко што немаю нашто своје новце да троше. Гостию изъ Италије мало е было, они по вазданъ певаю, и ако се јоштъ ко годъ подъ нѣовымъ прозорима заустави да ѣй слуша онда ни нођу неђути. Тако свагда, па тако и четврти данъ после подне врвио е крозъ променаде, тай хаозъ различны люди, сваки са своіомъ бригомъ и мыслима заузетъ. А мы, пресрећны путници, скоро отргнути одъ тврди универзитетски клуна, мы смо у најлепшой бапти, према пуномъ асталу и пунимъ чашама седили, и нашу последню заедничку часть славили. Насъ близу 20 оны исты кои смо последню зиму у Хайделбергу заедно провели, оны исты, кои смо се заедно на брегове Риги, Фурку и Гримзль пенјали, и кои већъ выше одъ месецъ дана непрестано заедно по Швайцарској путуемо. Ово путованѣ претворило насъ е све у добре познанике и пріятель, сви смо были као браћа, слога и любовъ владали су на целомъ путу међу нама. Растанакъ са оваквимъ лепимъ друштвомъ могао бы заиста жалостанъ бити, да нисмо сви мы выше веселио и певаню, него жалости и сузама склони были. Млади люди кадъ се растаю, нису жалостни, они еданъ другомъ кажу: „Богъ зна гдѣ ђемо се видити.“ Ерѣ се опетъ могу у свомъ дугомъ животу састати; старци при свакомъ растанку треба да кажу: „Богъ зна хођемо ли се видити.“

За ово наше последнѣ веселѣ ручакъ е био, особитый нарученъ. Ни еданъ се ніе плашио одъ трошка, ербо овде смо свршавали наше путованѣ по брдима пешке; и сви смо были сигурни да насъ новци одъ удалѣны наши кућа у Туну, Берну, Лаузани или у Генѣу, чекаю. Ручакъ е почео у 2 сата после подне, и трајо е пуна три сата. Музика пратила е наше веселе песме и здравице. Ту е при пунымъ чашама, сваки одъ насъ свима дао своје име и презиме написано и одакле е родомъ, и надпись гдѣ ђе живити. Последня здравица, коју е еданъ Прайзъ наздравіо, и коя бы се могла за едно доста дугачко слово сматрати, была е одъ целогъ друштва съ највећимъ одушевленіемъ и узклицима дочекана. Онъ е у той здравици желіо, да сваке године баремъ по еданъ месецъ овако срећногъ и веселогъ живота имамо, да се сваки срећно своимъ родителјима повратимо, да све у срећи и задовольству кодъ своје куће застанемо, и на послѣдку, да се завѣримо и речъ дамо, да ђемо после де-

сеть година, кои буде у животу, свакиј написати писмо свима онима, кои су у овомъ путованю и на овомъ ручку участвовали; и свакиј да у томъ писму укратко свима опише свой животъ, свое жалости и радости, свое среће и несреће, и съ чиме се занима, у общте да у кратко свакиј опише све оно што га е важније у животу за ови десетъ година, што предъ нама имамо, срело. То буде примљиво радо и весело; и отвараюћи пове шампанске бутелъ, дамо еданъ другомъ руке, излюбимо се и завъримо се да ћемо се после десетъ година, Интерлакена опоменути, и заверенъ наше као какву светиню одржати. И ко непише и неяви се, тога ћемо међу мртве пријатељ уписати, и жали ћемо га, што га е смртъ одъ овогъ лепогъ обећаня разрешила. У петъ сати были смо већ сви спремни за путъ; и за едно съ музикомъ, дођемо за кратко време на обалу тунскогъ езера, а оставимо Интерлакенъ. Ту кодъ Нихауза, сѣднемо сви на еданъ малый паробродъ, кои е читавъ сатъ насъ чекао; ербо смо му казали ако насъ нечека, да сутра нећемо се на нѣму возити него ћемо сви пешке око езера у Туиъ отићи. Музыка, кою смо на ново погодили, уће и наредя се на дну пароброда. Учтивый угоститель нашъ спреми узъ насъ свое момке и съ еломъ и съ едномъ корпомъ пуномъ шампански бутеля, ако бы коме што годъ зло было, да се нађе брзо лека. Паробродъ се отисне, а таль се опетъ постави, и ладна телеђина, са разнымъ родомъ риба ков се у томъ езеру налазе, изнесе се на асталъ. Музыка засвира марселъзъ, и громогласно и неброено „ура!“ заори се изъ свию грла. Овакви дани редки су у животу. Овакви дани немогу се са златомъ мерити ни изплатити. Овакве тренутке неможе човекъ ни съ чимъ купити, ако нема у самомъ себи задовольства. Ко ме при самртномъ часу опомене на ово веселъ, и на овай ђачкый весели растанакъ, учини ће ми врло велико пријательство. На томе маломъ пароброду није готово никога другогъ было осимъ насъ. Време е было лепо и топло. Паробродъ нашъ ишао е навалице полако, да намъ тиме продужи юштъ кои тренутаки нашегъ заедничкогъ веселя. Предъли око овогъ узаногъ езера были су одвећ лепо. Обале су гди гди стрмените и високе, а гди гди равне и питоме. Брегови Юнгфрау, Менхъ, Айгеръ и Финстерархорнъ, надносили су се надъ езеро да виде ово мало и весело друштво што поредъ нѣи плови. Села овуда нису у гомили, него су куће по већой части разштркане. На обали према нама видели смо еданъ лепъ градићъ, за кога кажу да е юште Атила зидао. Прошли смо поредъ пећине светогъ Беатуса, кои е обитателъ овогъ предъла у християнску веру обратіо. Све то што смо видели, све смо узгредъ видели, ербо најчешће смо гледали, како една по една празна бутеля у воду тоне; и свакиј е едва чекао да се кое празне бутелъ дочепа, да види како далеко може е бацити. Тако возили смо се три сата. За цело то време нигдѣ није прекинуто было наше веселъ. Наше песме, музыка и баряцы, измамили су много света на обалу, и мы долазкомъ нашимъ донесемо целой малой варошицы Туну веселъ. Но мы юштъ на пароброду опростимо се, и како е кои на обалу корачіо, ишао е одма свакиј на свою страну, ерѣ смо и то уговорили, да како изађемо да се одма разиђемо, и да насъ сутра данъ нигди двоица заедно небуду, а то највише збогъ тога, да намъ ово веселъ у подпуномъ смы-

слу буде растанакъ, и да свакиј болъ чувствуемо сласть нашегъ дружественогъ путованя, кадъ се на еданъ путъ видимо осамљене. „Срећанъ путъ! срећанъ путъ!“ то су намъ свима быле последнѣ речи. И после неколико сати спавао самъ я у пространымъ поштанскимъ колима; коя су у глупо доба ноћи поредъ кривудаюће се и пуштеће реке Аара, тутњила бернскимъ путемъ.

(продужиће се.)

ВАТРА НА МОРУ.

(край.)

„На базванима на средъ мора стоѣћи остављени одъ цѣлогъ свѣта, освртали смо се често, да бы спазили избегше другаре наше у оној лађици; али на жалость они су одъ насъ были прилично удалени. Мой бѣдный пријателю, рекнемъ я Херману, све су надежде за насъ изгубљене; у оваквомъ положеню нећемо моћи цѣлу ноћ провести; предаймо пријателю срца наша Богу и нѣговой милости. Молили смо се изъ свегъ срца, и текъ што смо наше молитве свршили, кое мора да су доста дуге были, опазимо лађицу и чамацъ не далеко одъ насъ; я повикнемъ изъ свегъ грла: избавите капетана! више нѣи матроза, кои су ме чули, повикну: Боже! капетанъ е юштъ живъ! приближе се они садъ нама, али не тако, да бы одма у чамацъ ући могли, ерѣ су се бояли, да неударе на потопљену лађу. Херманъ е юштъ имао толико снаге, да къ чамцу доплива, али я самъ тако изнемогао, да нисамъ могао ни крочити; я рекнемъ матрозима: ако ме избавити желите, то ближе мени дођите, ерѣ я нисамъ у станю до васъ допливати. Еданъ матрозъ одма скочи у море, свеже ме съ еднимъ конопцемъ, и тако ме до лађе довуче. Кадъ самъ на кровъ лађе ступіо, сви су ме мои момци съ удивленѣмъ гледали, гледали су ме велимъ, као да самъ изъ мртвы воскресао.

„Одма самъ се побринуо, да се на стражнѣой части лађе одъ дасака сагради една собица; чимъ е ова готова была ућемъ унутра, да се мало одморимъ, ерѣ тѣло ми е тако искряно было, да самъ мысліо, да ћу до кои часъ изданути. Затимъ рекнемъ главному корманошу, да бы добро было ноћ провести близу порушене и потопљене лађе, ерѣ можемо случайно што одъ ране избавити, а мы смо и тако садъ съ нѣомъ слабо снабдѣвени. Корманошъ у место да ме послуша рекне матрозима да далъ веслаю, у надежди, да ћемо преко ноћ на обалу доћи. Но како се онъ сутра у занари нашао, нигди обале, а одъ потопљене лађе сасвимъ смо се удалили; дођу сви матрози къ мени, да ме за совѣтъ пытаю; я имъ кажемъ, да и самъ немогу ништа помоћи — а да су совѣту моме слѣдовали, зацело бы што одъ естива избавили, ерѣ кадъ самъ съ лађе у море пао, видіо самъ поредъ мене, гди у мложини сланина и сиръ по води плива. Найпосле ме сви замоле; да изъ собице изиђемъ и да ии обавестимъ, гди се налазимо. Я самъ тако слабъ быо, да се нисамъ могао съ мѣста кренути; видећи они то узму ме нѣи неколицина и изнесу ме напољ; заиштемъ одма, да ми покажу колико ране имаю; они ми покажу 7 до 8 фунтій пексимита — а насъ има кое на лађи кое на чамцу 74; ништа дакле неостае, него одъ глади свapati. Престаняте еданнуть одъ весланя, рекнемъ имъ, зарѣ невидите, да ће те одъ гла-

ди скапати — друго вамъ ништа неостае, већ свлачите ваше кошулѣ, и посашивайте све заедно, да бы одъ тога како ветрило начинили, ерѣ се само тако спасти можемо. “

Пошто су ови бѣдни неколико дапа безъ ране и воде по мору блудили, едва наиђу на едно острво.

М Р В И Ц Е

— Нѣно величество краљица енглеска најбогатја е, ерѣ она има два дома; царѣ францускїй мора да се задовољи са две коморе; Херцоги саксо-ваймарски задовољавају се и са едномъ коморомъ; краљ прускїй и императорѣ аустрїйскїй имаю кабинетѣ; Султанѣ има порту, а папа столицу.

— Мађарѣ, Вла и Циганинѣ враћаюћи се съ пештанскогъ вашара уцустѣ се у разговорѣ о лепимъ стварма, коѣ су по дућанима и у шатрама видели. Прво рекне Мађарѣ: да л' опазистѣ ону лепу бритву, како су іој корице са сребромъ извићене? Да како, одговори Вла, башѣ е и мени у очи пала, а башѣ ми е врло жао, што е нисамъ смакао. На то циганинѣ извади исту бритву изъ свога цепа и показуюћи е другима одговори: *ево е, а самъ е већ смакао.*

О Ё З Ы К У.

(продужено.)

Ј оддаемъ сву справедљивостъ и В. Л. и — В —, првомъ, што се стара ослободити читателѣ „Србски Новина“ одъ неприродногъ склањања имена „Александрѣ“ са задржаванѣмъ писмена *е* у косвеннимъ падежима, другоме пакъ, што се стара довести именителный свою овога рода страннѣ, у србскїй языкъ узети рѣчїй подъ едно правило: но мыслимъ, да почемъ се гореназначеннимъ начиномъ наилази на велике препоне, пошло се првимъ или другимъ путемъ, не може, и не треба да буде овдѣ рѣчь о именителномъ, но само о косвеннимъ падежима, и да ови не могу бити другїи, него што су у языкима, изъ кои су узети, а именно, ако се у странномъ языкѣ гласно избацуе, да га избацимо и мы: ако ли се оно тамо задржава; да га задржимо и мы: — Именителный пакъ да остане онакавъ, какавъ се у народу удомаію, н. пр. Liber (:Богъ вина:) = Либерѣ, Род. Liberi = Либера, — Metellus Celer = Метеллѣ Целерѣ, Род. Metelli Celeris = Метелла Целера, — Presbyter = Пресвѣтерѣ, Род. Presbyteri = Пресвѣтера, Hamilcar = Хамилкарѣ Род. Hamilcaris = Хамилкара, — Hanibal, Hasdrubal = Ханибалѣ, Хасдрубалѣ, Род. Hanibali, Hasdrubali = Ханибала, Хасдрубала, — Ministri = Министерѣ, Род. Ministri = Министра, Theatrum = Театерѣ, Род. Theatri = Театра, — Alexander = Александрѣ, Род. Alexandri = Александра, и т. д. — гдѣ се пакъ Именителный другїе удомаію, као у рѣчима на орѣ, ту да остану косвени падежи по крою србски рѣчїй на орѣ, т. е. задржаваюћи у косвенны падежи писмена о, као: магьисторѣ — магьистора, — майсторѣ — майстора, и т. д.

Умѣстность овогъ потврѣња іоштѣ бѣсе бољ увидити у наводу, узетомъ одъ подобија.

Србске рѣчи на кратко а м ѣ и а л ѣ такође избацују а у косвеннимъ падежима.

По овој аналогїи, н. п. ечамъ — ечма — ярамъ — ярма, поступа се и са странныма рѣчма на а м ѣ, н. п. дуализамъ, панславизамъ, германизамъ, шематизамъ, и т. д. Род. дуализма, панславизма, германизма и т. д.

Но тежже е съ рѣчма на кратко а л ѣ. Србске рѣчи на а л ѣ мѣняю писмена л на о, као: ораль = орао, пѣталѣ = пѣтао, когао, посао, смысао, мысао, свѣтао, пытао, скакао, и т. д.

Раѣ се питањѣ, шта бѣсе чинити са странныма на кратко а л ѣ ?

По Теорїи — В — странне рѣчи, коѣ бы се окончавале на л ѣ, предходедемъ сагласномъ, и у косвенны падежи избацивале бы гласницѣ, имале бы у Именителномъ добыти кратко а тако н. п. Πατροκλος = Patroclus = Патроклѣ морало бы имати: Патрокалѣ, и будући да у србскомъ писмене л мѣня се на о, морало бы бити: Патрокао. Тако Σοφοκλες = Софоклѣ = Софокалѣ = Софокао. Тако Περικλες = Периклѣ = Перикалѣ = Перикао. Тако Θεμιστοκλες = Темистоклѣ = Темистокалѣ = Темистокао, и т. д.

(край слѣдуе.)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Саюзници непрестано бомбе бацаю у Севастополь, али слабо штете у вароши причиняваю.

— Рускїй ѣнералѣ Хрулевѣ и францускїй Боске договорали се 12. пр. м. и заключили, да могу обе стране слободно, погинувшѣ кодъ куле малаковске саранити; али заробљене нису изменули, ерѣ ѣнералѣ Хрулевѣ нема на то пуномоіиѣ.

— Омерѣ-паша бѣо е 20. пр. м. опетѣ у главномъ саюзничкомъ стану на договору.

— Бечки листовни являю, да е курирѣ, кои носи пуномоіия князу Горчакову, већ пошало изъ Петербурга за у Бечѣ, и приспѣѣе овамо 4. или 5. Априла.

— По телеграфскимъ вѣстима, коѣ е князь Горчаковѣ изъ Крима послао, нѣ се кодъ Севастополя до 24. пр. м. ништа знаменито догодило. Саюзници пуцаю на новоутврѣна мѣста руска, али имѣ ништа досадити немогу.

— Изъ Беча лете курири свакиѣ данѣ на све стране; 2. Априла отишао е одавде еданѣ францускїй курирѣ у Паризѣ, енглескїй у Берлинѣ а рускїй у Варшаву.

— У Мадриту е 29. пр. м. была нека мала побуна; но войска е брзо угушила; нѣи 15 коловоѣа затворено е.

— Некїй данѣ папа е у Риму пустїо млоге свештенике пропагандистѣ, да му ногу целиваю; но у тай парѣ сломїе се една греда у патосу, и сви се у одну исподѣ нѣи лежећу собу стропостаю. Папа се ништа нѣе догодило, али су некї свештеници прилично изубїани.

Одгонетке: Погледѣ. — Клуче. — Оди овамо. — Печурка. — Каишѣ око ноге.

Течай новаца: сребро 125; дукати по 5 фор. 50 кр. ср. за банке.